

Қадыр Мырза-Әлі

«Кәрі қыран»

Қанатынан қантардың қары бүркіп,
Қашатұғын көргенде бәрі де үркіп.
Қырағы көз бүгінде қарауытып,
Қалғып отыр қияда кәрі бүркіт.
Санағанмен өлімнен өмірді артық,
Соңғы кезде қарттықтың зәбірі артып,
Тұла бойы құрыстап,
Шабыт қашып,
Денесі де кетіпті ауыр тартып.
Тұсы бар ма тауыңның бұлт артпаған!
Тау бүркіті ол,
Далаға бұл тартпаған.
Қайран күндер:
Қиядан құйылғанда
Қырдың қызыл түлкісін бұлтартпаған!
Түлкі түгіл,
Түсетін қасқырыңа,
Қасқырыңа —
Албасты басқырыңа.
Өткір еді-ау ақ алмас шеңгелі оның
Қайрап-қайрап алғандай тас қырына!
Бауырында таулардың пұшпағы аунап,
О, жастық-ай!
Ауылдан ұшқан аулақ!
Құрыш тырнақ қоладай қайырылып,
Қалғаны ма енді оның тышқан аулап?!
Сеңгір-сеңгір бұлттарды жарып өтіп,
Самғап ұшар жастықтың әрі кетіп
Қалғаны ма?!
Ендеше
Бұл тірлікті
Қырандарша өтейін тәрік етіп!
О дүние, білсемші өтеріңді!
Деген оймен шау бүркіт көтерілді.
Көтерілді,
Өртенген самолеттей
Қанатының астында от өрілді.
Көк аспанын —
Бұлт емес —
Мұң қаптаған

Кезде
Қыран қыран ба үн қатпаған?!
Шаңқ етті де шау бүркіт
Заулап келіп
Қойып кетті көк тасқа күн қақтаған!
Күрсінді тау ақ қарлы —
Ақ кебінді.
Кәрі қыран осылай тапты өлімді.
Жасын түскен дөңгелек шар айнадай —
Пай-пай, шіркін! —
Көк тасың қақ бөлінді!
Қыран еді бұл неткен құдіретті!
Найзағайдай жарқылдап ғұмыры өтті.
Көрген кезде осыны
Шіміркеніп,
Жас бүркіттің жүрегі бір дір етті!
Сабақ алып шежіре көне күннен,
Бәрін көздің өткізіп елегінен,
Қыранша өмір сүргенің —
Қандай бақыт!
Қандай бақыт —
Қыранша өле білген!